

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2019 m. kovo 14 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Socialinis draudimas – Europos bendrijos bei jos valstybių narių ir Šveicarijos Konfederacijos susitarimas dėl laisvo asmenų judėjimo – Reglamentas (EB) Nr. 883/2004 – 3 straipsnis – Materialinė taikymo sritis – Prancūzijos gyventojų, priklausančio Šveicarijos socialinio draudimo sistemai, įmokos nuo pajamų iš turto – Įmokos, kuriomis finansuojamos dvi Prancūzijos nacionalinio solidarumo dėl savarankiškumo fondo administruojamos išmokos – Tiesioginis ir pakankamai svarbus ryšys su tam tikromis socialinio draudimo sritimis – „Socialinio draudimo išmokos“ apibrėžtis – Individualus pareiškėjo asmeninių poreikių vertinimas – Atsižvelgimas į pareiškėjo materialinius išteklius apskaičiuojant išmokų dydį“

Byloje C-372/18

dėl *Cour administrative d'appel de Nancy* (Nansi administracinis apeliacinis teismas, Prancūzija) 2018 m. gegužės 31 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2018 m. birželio 7 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Ministre de l'Action et des Comptes publics

prieš

sutuoktinius Dreyer

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas T. von Danwitz, teisėjai E. Levits ir C. Vajda (pranešėjas),

generalinis advokatas M. Bobek,

posėdžio sekretorius A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- sutuoktinių Dreyer, atstovaujamo advokato J. Schaeffer,
- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos D. Colas ir R. Coesme,
- Europos Komisijos, atstovaujamos D. Martin ir M. Van Hoof,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

* Proceso kalba: prancūzų.

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 883/2004 dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo (OL L 166, 2004, p. 1.; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 5 t., p. 72 ir klaidų ištaisymas, OL L 200, 2004, p. 1) 3 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Ministre de l'Action et des Comptes publics* (finansų ministras, Prancūzija) ir Raymond Dreyer bei jo sutuoktinės, rezidentų mokesčių tikslais Prancūzijoje, apdraustų socialiniu draudimu Šveicarijoje (toliau – sutuoktiniai Dreyer), dėl nuo pajamų iš kilnojamojo turto skaičiuojamų įmokų, kuriomis šie asmenys buvo apmokestinti už 2015 metus, mokėjimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Susitarimas dėl laisvo asmenų judėjimo

- 3 1999 m. birželio 21 d. Europos bendrija ir jos valstybės narės ir Šveicarijos Konfederacija pasirašė septynis susitarimus, tarp kurių yra Susitarimas dėl laisvo asmenų judėjimo (OL L 114, 2002, p. 6; toliau – Susitarimas dėl laisvo asmenų judėjimo). 2002 m. balandžio 4 d. Tarybos ir Komisijos sprendimu 2002/309/EB, Euratomas, dėl bendradarbiavimo mokslo ir technologijų srityje susitarimo, dėl septynių susitarimų sudarymo su Šveicarijos Konfederacija (OL L 114, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 41 t., p. 89) šie septyni susitarimai buvo patvirtinti Bendrijos vardu ir įsigaliojo 2002 m. birželio 1 d.
- 4 Pagal Susitarimo dėl laisvo asmenų judėjimo preambulę Susitariančiosios Šalys yra „pasiryžusios įgyvendinti laisvą asmenų judėjimą jų teritorijose remiantis Europos bendrijoje taikomomis taisyklėmis“.
- 5 Šio susitarimo 8 straipsnyje „Socialinės apsaugos sistemų koordinavimas“ numatyta:
„Pagal II priedą Susitariančiosios Šalys numato socialinės apsaugos sistemų koordinavimą, kurio tikslas:
 - a) užtikrinti vienodo požiūrio principą;
 - b) nustatyti taikomus teisės aktus;
 - c) susumuoti visus laikotarpius, į kuriuos atsižvelgiama pagal atitinkamų šalių nacionalinius teisės aktus, kad būtų galima įgyti ir išsaugoti teisę gauti išmokas ir kad būtų apskaičiuotas tokių išmokų dydis;
 - d) mokėti išmokas Susitariančiosios Šalies teritorijoje gyvenantiems asmenims;
 - e) skatinti tarpusavio administracinę pagalbą ir valdžios institucijų bei įstaigų bendradarbiavimą.“

- 6 Susitarimo II priedo, iš dalies pakeisto 2012 m. kovo 31 d. Jungtinio komiteto, įsteigto pagal tą patį susitarimą, Sprendimu Nr. 1/2012 (OL L 103, 2012, p. 51), 1 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo Susitariančiosios Šalys sutaria tarpusavyje taikyti Europos Sąjungos teisės aktus, į kuriuos daroma nuoroda šio priedo A skirsnyje su pakeitimais, padarytais tuo skirsniu, arba tokiems teisės aktams lygiavertes taisykles.

2. Šio priedo A skirsnyje nurodytuose teisės aktuose vartojama sąvoka „valstybė (-ės) narė (-ės)“, be valstybių, kurioms taikomi atitinkami Europos Sąjungos teisės aktai, papildomai taikoma ir Šveicarijai.“

- 7 Šio priedo A skirsnyje, be kita ko, nurodytas Reglamentas Nr. 883/2004.

Reglamentas Nr. 883/2004

- 8 Reglamento Nr. 883/2004 3 straipsnio 1 ir 3 dalyse įtvirtinta:

„1. Šis reglamentas taikomas visiems teisės aktams, kurie apima šias socialinės apsaugos sritis:

- a) ligos išmokas;
- b) motinystės ir lygiavertes tėvystės išmokas;
- c) invalidumo išmokas;
- d) senatvės išmokas;
- e) maitintojo netekimo išmokas;
- f) išmokas dėl nelaimingų atsitikimų darbe ir profesinių ligų;
- g) išmokas mirties atveju;
- h) bedarbio išmokas;
- i) priešpensines išmokas;
- j) išmokas šeimai.

<...>

3. Šis reglamentas taip pat taikomas specialioms neįmokinėms išmokoms pinigais, numatytoms 70 straipsnyje.“

- 9 Šio reglamento 11 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Asmenims, kuriems taikomas šis reglamentas, taikomi tik vienos valstybės narės teisės aktai. Tie teisės aktai taikomi remiantis šioje antraštinėje dalyje numatytomis nuostatomis.“

Prancūzijos teisė

- 10 Pagal pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms taikytinos redakcijos *Code général des impôts* (Bendrasis mokesčių kodeksas) 1600-0 F bis straipsnį:

„I. – Socialinė įmoka nuo pajamų iš turto nustatoma pagal *Code de la sécurité sociale* (Socialinės apsaugos kodeksas) L. 245-14 straipsnį.

<...>“

- 11 Pagrindinei bylai taikytinos redakcijos Socialinės apsaugos kodekso L. 245-16 straipsnyje nustatyta:

„I. – L. 245-14 ir L. 245-15 straipsniuose nurodytų socialinių įmokų tarifas yra 4,5 %.

II. – Pajamos iš I punkte minimų įmokų paskirstomos taip:

- 1,15 % dalis atitenka *Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie* (Nacionalinis solidarumo dėl savarankiškumo fondas);

<...>“

- 12 *Code de l'action sociale et des familles* (Socialinės paramos ir šeimos kodeksas) L. 14-10-1 straipsnyje nustatyta:

„I. – Nacionalinis solidarumo dėl savarankiškumo fondas siekia šių tikslų:

1. Prisideda finansuojant senyvo amžiaus žmonių ir neįgalių žmonių savarankiškumo praradimo prevenciją ir paramos jiems teikimą namuose ir įstaigoje, taip pat finansuojant paramą artimiesiems slaugytojams, laikantis vienodo požiūrio į atitinkamus asmenis visoje nacionalinėje teritorijoje;

<...>

10. Padeda finansuojant investicijas į techninius ir saugumo standartus, naudojamų patalpų modernizavimą ir naujų vietų socialinėse ir sveikatos priežiūros paslaugas teikiančiose įstaigose ir tarnybose kūrimą;

<...>“

- 13 Šio kodekso L. 14-10-4 straipsnis suformuluotas taip:

„Nacionalinio solidarumo dėl savarankiškumo fondo pajamas sudaro:

<...>

2. Socialinę įmoką, nurodytą Socialinės apsaugos kodekso L. 245-14 straipsnyje, papildanti įmoka ir socialinę įmoką, nurodytą šio kodekso L. 245-15 straipsnyje, papildanti įmoka. Šios papildomos įmokos yra mokamos, tikrinamos ir surenkamos tokiomis pačiomis sąlygomis ir taikant tas pačias sankcijas, kokios taikomos šioms socialinėms įmokoms. Jų tarifas yra 0,3 %;

<...>“

14 Minėto kodekso L. 232-1 straipsnyje numatyta:

„Kiekvienas Prancūzijoje nuolat gyvenantis senyvo amžiaus asmuo, negalintis įveikti dalinio ar visiško savarankiškumo praradimo dėl savo fizinės arba psichinės būklės padarinių, turi teisę į tikslinę savarankiškumo išmoką, sudarančią sąlygas jam gauti jo poreikius atitinkančią priežiūrą.

Ši visoje nacionalinėje teritorijoje galiojančiomis vienodomis sąlygomis nustatyta išmoka skirta asmenims, kuriems, nepaisant priežiūros, kurią jie gali gauti, reikia pagalbos atlikti pagrindinius kasdienes veiksmus arba nuolatinės priežiūros.“

15 To paties kodekso L. 232-2 straipsnyje nurodyta:

„Tikslinė savarankiškumo išmoka yra išmoka natūra; laikantis teisės aktuose nustatytų tarifų, ji suteikiama kiekvienam prašymą pateikusiam asmeniui, kuris įrodo teisėtą nuolatinę gyvenamąją vietą ir atitinka taip pat teisės aktuose numatytas sąlygas, susijusias su amžiumi ir savarankiškumo praradimu, įvertinamu pagal nacionalinę skalę.“

16 Socialinės paramos ir šeimos kodekso L. 232-4 straipsnyje nustatyta:

„Tikslinė savarankiškumo išmoka lygi paramos gavėjo naudojamos pagalbos teikimo plano dalies sumai, sumažintai dalimi, kurią padengia pats paramos gavėjas.

Ši dalis apskaičiuojama ir patikslinama kiekvienų metų sausio 1 d., atsižvelgiant į paramos gavėjo materialinius išteklius pagal sąlygas, nustatytas L. 132-1 ir L. 132-2 straipsniuose, ir pagalbos teikimo plano sumą, pagal kasmet sausio 1 d. perskaičiuojamą nacionalinę skalę, vadovaujantis L. 232-3-1 straipsniu.

<...>“

17 Šio kodekso L. 245-1 straipsnis suformuluotas taip:

„I. – Kiekvienas neįgalus asmuo, kurio teisėta nuolatinė gyvenamoji vieta yra žemyninėje Prancūzijoje, Socialinės apsaugos kodekso L. 751-1 straipsnyje nurodytose teritorijose arba Sen Pjero ir Mikelono departamente ir kurio amžius ir negalia atitinka dekretu nustatytas ribas arba kriterijus, ypač atsižvelgiant į tai, kokie ir kiek reikšmingi kompensacijos poreikiai, susiję su jo gyvenimo tikslais, turi teisę į kompensacinę išmoką, kuri yra išmoka natūra ir gavėjo pasirinkimu gali būti teikiama natūra arba išmokama pinigais.

Kai asmuo tenkina amžiaus reikalavimus, kuriais remiantis suteikiama teisė į Socialinės apsaugos kodekso L. 541-1 straipsnyje numatytą išmoką, galimybė gauti kompensacinę išmoką suteikiama pagal šio straipsnio III dalyje numatytas sąlygas.

Kai kompensacinės išmokos gavėjas turi tokią pačią teisę pagal socialinio draudimo sistemą, pagal ją išmokėtinos sumos turi būti išskaičiuotos iš kompensacinės išmokos dekretu nustatytais sąlygomis.

<...>“

18 Minėto kodekso L. 245-6 straipsnyje numatyta:

„Kompensacinė išmoka skiriama laikantis pagal išlaidų pobūdį nustatytų įkainių ir sumų ir neviršijant paramos dydžio, kuris gali skirtis, priklausomai nuo paramos gavėjo materialinių išteklių. Didžiausios sumos, įkainiai ir paramos dydis nustatomi ministro, atsakingo už neįgalių asmenų reikalus, įsakymais. Šios išmokos teikimo sąlygos ir trukmė yra nustatomi dekretu.

Prie išteklių, į kuriuos atsižvelgiama nustatant ankstesnėje pastraipoje minėtą paramos dydį, nepriskiriamos:

- iš suinteresuotojo asmens profesinės veiklos gautos pajamos,
- laikinosios išmokos, išmokos ir rentos iki gyvos galvos, mokamos nukentėjusiesiems nuo nelaimingų atsitikimų darbe arba asmenims, turintiems teisę jų vardu gauti tokias išmokas, kaip nurodyta Bendrojo mokesčių kodekso 81 straipsnio 8 punkte,
- kompensacinės pajamos, kurių sąrašas nustatytas teisės aktuose;
- sutuoktinio, sugyventinio, asmens, su kuriuo suinteresuotasis asmuo yra sudaręs civilinę solidarumo sutartį, šeimos slaugytojo, kuris, siekiant užtikrinti veiksmingą pagalbą, gyvena suinteresuotojo asmens namų ūkyje, suinteresuotojo asmens tėvų, net jei atitinkamas asmuo gyvena jų namuose, veiklos pajamos,
- Bendrojo mokesčių kodekso 199 straipsnio I dalies 2 punkte nurodytos rentos iki gyvos galvos, kai jas sudaro pats neįgalus asmuo arba jo tėvai ar teisinis atstovas, seneliai, broliai ir seserys ar vaikai, veikiantys jo naudai,
- tam tikros specializuotos socialinės išmokos, kurių sąrašas nustatytas teisės aktuose.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

- 19 Sutuoktiniai Dreyer yra Prancūzijos piliečiai, gyvenantys Prancūzijoje ir šioje valstybėje narėje turintys nuolatinę gyvenamąją vietą mokesčių tikslais. R. Dreyer šiuo metu yra pensininkas; savo profesinę veiklą jis vykdė Šveicarijoje, taigi jis ir jo sutuoktinė buvo apdrausti Šveicarijos socialiniu draudimu.
- 20 2016 m. spalio 31 d. pranešimu dėl išieškojimo, kuris patvirtintas 2016 m. gruodžio 6 d. sprendimu, Prancūzijos mokesčių administratorius pritaikė sutuoktinių Dreyer pajamoms iš kilnojamojo turto, įgyto 2015 metais Prancūzijoje, bendrąją socialinę įmoką, įmoką socialinei skolai padengti, socialinę įmoką ir šią įmoką papildančią įmoką bei solidarumo įmoką (toliau kartu – nagrinėjamos įmokos). Šios įmokos skirtos trimis Prancūzijos institucijoms, t. y. *Fonds de solidarité vieillesse* (Senatvės solidarumo fondas) (toliau – FSV), *Caisse d'amortissement de la dette sociale* (Socialinės skolos padengimo fondas) (toliau – CADES) ir *Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie* (Nacionalinis solidarumo dėl savarankiškumo fondas) (toliau – CNSA), finansuoti.
- 21 Kadangi išmokos, kurias administruoja FSV, CADES ir CNSA ir kurios finansuojamos iš nagrinėjamų įmokų, yra socialinio draudimo išmokos, sutuoktiniai Dreyer apskundė sprendimą juos apmokestinti šiomis įmokomis *tribunal administratif de Strasbourg* (Strasbūro administracinis teismas, Prancūzija), nes jie jau įtraukti į Šveicarijos socialinės apsaugos sistemą, todėl neturėjo prisidėti prie Prancūzijos socialinės apsaugos sistemos finansavimo, vadovaujantis iš Reglamento Nr. 883/2004 kylančiu vienos valstybės narės teisės aktų taikymo socialinės apsaugos srityje principu. 2017 m. liepos 11 d. sprendimu *tribunal administratif de Strasbourg* (Strasbūro administracinis teismas, Prancūzija) patenkino sutuoktinių Dreyer ieškinį ir atleido juos nuo nagrinėjamų įmokų mokėjimo.
- 22 Finansų ministras apskundė šį sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui – *Cour administrative de Nancy* (Nansi administracinis apeliacinis teismas, Prancūzija).
- 23 Visų pirma, finansų ministras, kaip ir Strasbūro administracinis teismas, patvirtino, kad sutuoktiniai Dreyer turėtų būti atleisti nuo dalies nagrinėjamų įmokų, skirtų FSV ir CADES, t. y. bendrosios socialinės įmokos, įmokos socialinei skolai padengti, solidarumo įmokos ir dalies socialinės įmokos. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teigia, kad ši nagrinėjamų įmokų dalis yra

tiesiogiai ir pakankamai reikšmingai susijusi su tam tikromis socialinės apsaugos sritimis, todėl jai taikomas Reglamento Nr. 883/2004 11 straipsnio 1 dalyje numatytas vienos valstybės narės teisės aktų taikymo principas. Taigi, kadangi sutuoktiniai Dreyer buvo priskirti prie Šveicarijos socialinės apsaugos sistemos, jie negalėjo būti apmokestinti socialinėmis įmokomis Prancūzijoje, siekiant finansuoti Prancūzijos socialinės apsaugos sistemą, remiantis 2015 m. vasario 26 d. Sprendime *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) suformuota jurisprudencija.

- 24 Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas abejoja, ar šią nagrinėjamų įmokų, t. y. socialinės įmokos ir papildomos socialinės įmokos, dalį, skirtą CNSA, galima vertinti kaip skirtą socialinio draudimo išmokoms finansuoti, kaip tai suprantama pagal Reglamentą Nr. 883/2004, ir kaip turinčią tiesioginį ir pakankamai reikšmingą ryšį su tam tikromis socialinio draudimo sritimis.
- 25 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad, atsižvelgiant į 2006 m. vasario 21 d. Sprendimo *Hosse* (C-286/03, EU:C:2006:125) 37 punktą, matyti, jog, remiantis suformuota Teisingumo Teismo jurisprudencija, išmoka gali būti laikoma „socialinio draudimo išmoka“, jeigu ji gavėjams skiriama neatlikus jokio individualaus ir diskrecinio asmeninių poreikių vertinimo, remiantis teisės aktuose apibrėžta situacija, ir jeigu ji susijusi su viena iš Reglamento Nr. 883/2004 3 straipsnio 1 dalyje aiškiai išvardytų rizikos rūšių.
- 26 Dėl dviejų CNSA išmokų, finansuojamų iš nagrinėjamų įmokų dalies, t. y. tikslinės savarankiškumo išmokos (toliau – APA) ir negalios kompensacinės išmokos (toliau – PCH), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad antroji iš ankstesniame punkte nurodytų sąlygų yra įvykdyta. Tačiau kyla klausimas, ar pirmoji sąlyga gali būti laikoma visiškai įvykdyta. Iš tiesų, pripažindamas, kad APA ir PCH skiriamos be jokio diskrecinio pareiškėjo asmeninių poreikių vertinimo, remiantis teisės aktuose apibrėžta situacija, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgdamas į finansų ministro argumentą, pažymi, kad APA ir PCH negali būti laikomos skirtomis be jokio individualaus paramos gavėjų asmeninių poreikių vertinimo, nes jų dydis priklauso nuo šių gavėjų išteklių dydžio arba kinta priklausomai nuo jų.
- 27 Šiomis aplinkybėmis *Cour administrative d'appel de Nantes* (Nansi administracinis apeliacinis teismas, Prancūzija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar įmokos į [CNSA], kuriomis iš dalies finansuojamos [APA ir PCH], turi tiesioginį ir pakankamai svarbų ryšį su tam tikromis socialinio draudimo sritimis, išvardytomis [Reglamento Nr. 883/2004] 3 straipsnyje, todėl joms taikomas šis reglamentas vien dėl to, kad šios išmokos susijusios su viena iš minėtame 3 straipsnyje išvardytų sričių ir skiriamos neatsižvelgiant į diskrecinį asmeninių poreikių vertinimą remiantis teisės aktuose apibrėžta situacija?“

Dėl prejudicinio klausimo

- 28 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Reglamento Nr. 883/2004 3 straipsnį reikia aiškinti taip, kad išmokos, kaip antai APA ir PCH, kad būtų priskirtos prie „socialinio draudimo išmokų“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, turi būti laikomos skiriamomis neatlikus jokio individualaus paramos gavėjo asmeninių poreikių vertinimo, nors jų sumos apskaičiavimas priklauso nuo paramos gavėjo išteklių arba kinta priklausomai nuo jų.
- 29 Visų pirma reikia pažymėti, kad, remiantis Susitarimo dėl laisvo asmenų judėjimo 8 straipsniu, susitariančiosios šalys pagal II priedą numato socialinės apsaugos sistemų koordinavimą, siekdamas, be kita ko, apibrėžti taikytinus teisės aktus ir užtikrinti išmokų mokėjimą asmenims, nuolat gyvenantiems susitariančiųjų šalių teritorijoje. Šio susitarimo II priedo A skirsnio 1 punkte numatyta tarp susitariančiųjų šalių taikyti Reglamentą Nr. 883/2004. Todėl ir atsižvelgiant į tai, kad pagal minėto susitarimo II priedo 1 straipsnio 2 dalį „šio priedo A skirsnyje nurodytuose teisės aktuose vartojama

- sąvoka „valstybė (-ės) narė (-ės)“, be valstybių, kurioms taikomi atitinkami Europos Sąjungos teisės aktai, papildomai taikoma ir Šveicarijai“, šio reglamento nuostatos taikomos ir Šveicarijos Konfederacijai (žr. 2018 m. kovo 21 d. Sprendimo *Klein Schiphorst*, C-551/16, EU:C:2018:200, 28 punktą).
- 30 Tokiomis aplinkybėmis ieškovų pagrindinėje byloje, kurie yra valstybės narės piliečiai, įtraukti į Šveicarijos socialinės apsaugos sistemą, situacija patenka į Reglamento Nr. 883/2004 taikymo sritį (pagal analogiją žr. 2018 m. kovo 21 d. Sprendimo *Klein Schiphorst*, C-551/16, EU:C:2018:200, 29 punktą).
- 31 Kalbant apie prejudicinio klausimo esmę, reikia priminti, kad išmokų, kurios patenka į Reglamento Nr. 883/2004 taikymo sritį, ir išmokų, kurios į ją nepatenka, atskyrimas iš esmės pagrįstas kiekvienos išmokos požymiais, pirmiausia jos tikslais ir skyrimo sąlygomis, o ne tuo, ar pagal nacionalinės teisės aktus ši išmoka laikoma socialinio draudimo išmoka (šiuo klausimu žr., be kita ko, 1998 m. kovo 5 d. Sprendimo *Molenaar*, C-160/96, EU:C:1998:84, 19 punktą; 2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Komisija / Slovakija*, C-433/13, EU:C:2015:602, 70 punktą ir 2018 m. liepos 25 d. Sprendimo *A (Pagalba negalią turinčiam asmeniui)*, C-679/16, EU:C:2018:601, 31 punktą).
- 32 Taigi iš suformuotos Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad išmoka gali būti laikoma „socialinio draudimo išmoka“, jeigu ji paramos gavėjams skiriama neatlikus jokio individualaus ir diskrecinio asmeninių poreikių vertinimo, remiantis teisės aktuose apibrėžta situacija, ir jeigu ji susijusi su viena iš Reglamento Nr. 883/2004 3 straipsnio 1 dalyje aiškiai išvardytų rizikos rūšių (šiuo klausimu žr., be kita ko, 1985 m. kovo 27 d. Sprendimo *Hoeckx*, 249/83, EU:C:1985:139, 12–14 punktus; 2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Komisija / Slovakija*, C-433/13, EU:C:2015:602, 71 punktą ir 2018 m. liepos 25 d. Sprendimo *A (Pagalba negalią turinčiam asmeniui)*, C-679/16, EU:C:2018:601, 32 punktą).
- 33 Dėl pirmosios ankstesniame punkte minėtos sąlygos primintina, kad ji yra įvykdyta, jeigu išmoka skiriama remiantis objektyviais kriterijais, kuriuos įvykdžius įgyjama teisė į išmoką, o kompetentinga valdžios institucija negali atsižvelgti į kitas asmenines aplinkybes (šiuo klausimu žr., be kita ko, 1992 m. liepos 16 d. Sprendimo *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, 17 punktą; 2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Komisija / Slovakija*, C-433/13, EU:C:2015:602, 73 punktą ir 2018 m. liepos 25 d. Sprendimo *A (Pagalba negalią turinčiam asmeniui)*, C-679/16, EU:C:2018:601, 34 punktą).
- 34 Kalbant apie tai, ar išmoka skiriama, ar atsisakoma ją skirti arba ar jos dydis apskaičiuojamas atsižvelgiant į paramos gavėjo pajamas, šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad tokios išmokos skyrimas nepriklauso nuo individualaus pareiškėjo asmeninių poreikių vertinimo, nes tai yra objektyvūs ir teisiškai apibrėžti kriterijai, kuriais remiantis suteikiama teisė į šią išmoką, ir kompetentinga institucija negali atsižvelgti į kitas asmenines aplinkybes (šiuo klausimu žr. 1993 m. rugpjūčio 2 d. Sprendimo *Acciardi*, C-66/92, EU:C:1993:341, 15 punktą; 2006 m. liepos 18 d. Sprendimo *De Cuyper*, C-406/04, EU:C:2006:491, 23 punktą ir 2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Komisija / Slovakija*, C-361/13, EU:C:2015:601, 52 punktą).
- 35 Be to, 2018 m. liepos 25 d. Sprendimo *A (Pagalba negalią turinčiam asmeniui)*, C-679/16, EU:C:2018:601, 38 punkte Teisingumo Teismas išaiškino: galima daryti išvadą, kad šio sprendimo 32 punkte nurodyta pirmoji sąlyga nėra įvykdyta, tik jei kompetentingos institucijos diskrecinis paramos gavėjo asmeninių poreikių vertinimo pobūdis visų pirma yra susijęs su teise į šią išmoką. Šie argumentai *mutatis mutandis* taikomi kompetentingos institucijos vykdomam individualiam išmokos gavėjo asmeninių poreikių vertinimui.
- 36 Kalbant apie pagrindinėje byloje nagrinėjamas išmokas pažymėtina, kad iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, jog kiekvienas bent 60 metų amžiaus asmuo, kuris pagal iš anksto nustatytus kriterijus yra laikomas praradusiu savarankiškumą ir kurio teisėta nuolatinė gyvenamoji vieta yra Prancūzijoje, turi teisę į APA. PCH išmoką gauna kiekvienas neįgalus asmuo, esantis 60 metų amžiaus arba vyresnis ir nuolat teisėtai gyvenantis Prancūzijoje, kurio negalia atitinka tam tikrus iš

anksto nustatytus kriterijus. Neginčijama, kad galimybė gauti šias dvi išmokas nepriklauso nuo pareiškėjo išteklių. Jeigu į šiuos išteklius yra atsižvelgiama nustatant faktinę sumą, kuri turi būti išmokėta paramos gavėjui, iš Socialinės paramos ir šeimos kodekso L. 232-4 ir L. 245-6 straipsnių matyti, kad ši suma apskaičiuojama iš esmės remiantis objektyviais kriterijais, vienodai taikomais visiems paramos gavėjams priklausomai nuo jų išteklių dydžio.

- 37 Taigi, iš šių Socialinės paramos ir šeimos kodekso nuostatų matyti, kad atsižvelgimas į paramos gavėjo išteklius yra susijęs ne su teise į APA ir PCH, o su šių išmokų apskaičiavimo metodais, ir šios išmokos turėtų būti suteiktos, kai pareiškėjas atitinka sąlygas, suteikiančias jam teisę į šias išmokas, neatsižvelgiant į jo materialinių išteklių dydį.
- 38 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad atsižvelgimas į paramos gavėjo išteklius tik siekiant apskaičiuoti faktines APA ar PCH sumas, remiantis objektyviais, teisės aktais apibrėžtais kriterijais, nereiškia kompetentingos institucijos vykdomo individualaus šio paramos gavėjo asmeninių poreikių vertinimo.
- 39 Priešingai, nei savo rašytinėse pastabose teigia Prancūzijos vyriausybė, būtinybė įvertinti pareiškėjo savarankiškumo praradimo laipsnį arba negalią, siekiant suteikti APA ir PCH, taip pat nereiškia individualaus šio pareiškėjo asmeninių poreikių vertinimo. Iš tiesų, kaip matyti iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos, „savarankiškumo praradimo“ (siekiant skirti APA) ir „negalios“ (siekiant skirti PCH) vertinimą atlieka gydytojas arba socialinių ir sveikatos priežiūros paslaugų grupės specialistas, arba įvairių sričių specialistų grupė pagal iš anksto nustatytas skales, sąrašus ir rezervus, t. y. kaip nurodyta šio sprendimo 34 punkte primintoje jurisprudencijoje, remdamiesi objektyviais, teisės aktais apibrėžtais kriterijais, kurie, jei yra įvykdyti, suteikia teisę į atitinkamą išmoką. Tokiomis aplinkybėmis negalima teigti, kad APA ir PCH suteikimas priklauso nuo individualaus pareiškėjo asmeninių poreikių vertinimo, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 32 punkte nurodytą jurisprudenciją.
- 40 Be to, priešingai, nei savo rašytinėse pastabose tvirtina Prancūzijos vyriausybė, APA ir PCH negali būti priskirtos prie „specialių neįmokinių išmokų pinigais“, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 883/2004 3 straipsnio 3 dalį. Iš tiesų, kadangi iš to, kas išdėstyta, ir iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo išvadų, apie kurias priminta šio sprendimo 26 punkte, matyti, kad šio sprendimo 32 punkte nurodytos kumuliacinės sąlygos yra įvykdytos ir kad APA bei PCH turi būti priskirtos prie „socialinio draudimo išmokų“, nereikia tikrinti, ar šios dvi išmokos taip pat gali būti priskirtos prie „specialių neįmokinių išmokų pinigais“, nes Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad šios dvi išmokų kategorijos yra alternatyvios (šiuo klausimu žr. 2006 m. vasario 21 d. Sprendimo *Hosse*, C-286/03, EU:C:2006:125, 36 punktą ir 2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Komisija / Slovakija*, C-433/13, EU:C:2015:602, 45 punktą).
- 41 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pateiktą prejudicinį klausimą reikia atsakyti taip: Reglamento Nr. 883/2004 3 straipsnį reikia aiškinti taip, kad išmokos, kaip antai APA ir PCH, kad būtų priskirtos prie „socialinio draudimo išmokų“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, turi būti laikomos skiriamomis neatlikus jokio individualaus paramos gavėjo asmeninių poreikių vertinimo, nes į jo išteklius atsižvelgiama tik apskaičiuojant faktinę šių išmokų sumą, remiantis objektyviais, teisės aktuose apibrėžtais kriterijais.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 42 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 883/2004 dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo 3 straipsnį reikia aiškinti taip, kad išmokos, kaip antai tikslinė savarankiškumo išmoka ir negalios kompensacinė išmoka, kad būtų priskirtos prie „socialinio draudimo išmokų“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, turi būti laikomos skiriamomis neatlikus jokio individualaus paramos gavėjo asmeninių poreikių vertinimo, nes į jo išteklius atsižvelgiama tik apskaičiuojant faktinę šių išmokų sumą, remiantis objektyviais, teisės aktuose apibrėžtais kriterijais.

Parašai.